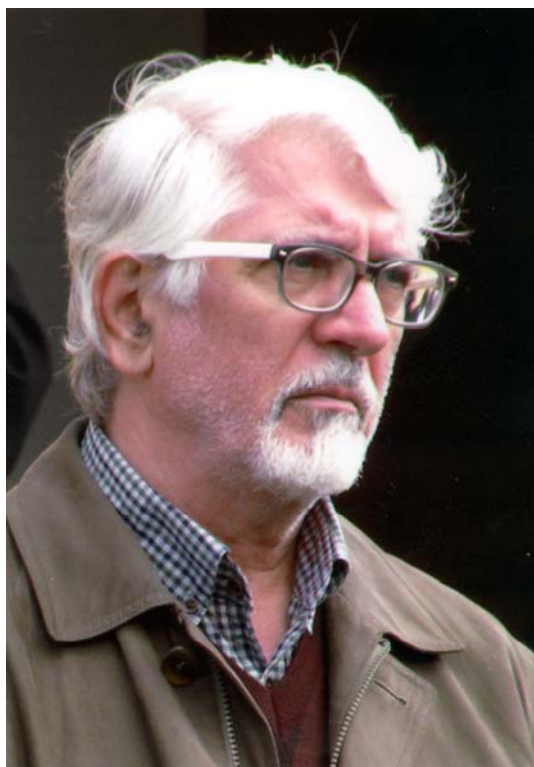

IN MEMORIAM

DANIEL SUCEAVA
(4 aprilie 1950 – 31 martie 2019)

Lui Daniel: un gând despre prietenie

De Daniel ne leagă o prietenie vie și o amintire multicoloră. Ne leagă, pentru că mai mulți muzicieni, și nu numai, am avut șansa să-i fim prin preajmă și ne-am bucurat și nutrit din dăruirea lui către noi. Daniel ne-a marcat studenția prin firescul unei erudiții care niciodată nu inhiba și a unei științe de carte (în ceea ce germanii numesc Musikwissenschaft) pe care o căpătai numai în urma „dialogului” intens cu manuscrisul. Deși ne aflam la început de drum în ale muzicologiei bizantine, el vedea în noi nu bieți învățaței care se străduiau să descifreze ABC-ul domeniului, ci interlocutori versați cu care să discute „problemele grave ale muzicii bizantine”, după cum zicea Titus Moisescu.

Daniel Suceava

STUDII ȘI CERCET. IST. ART., **Teatru, Muzică, Cinematografie**, serie nouă, t. 13 (57), p. 161–162, BUCUREȘTI, 2019

Bun cunoscător al câtorva limbi europene, inclusiv cele clasice, și al sistemelor de notație muzicale europene, în special ale Bisericii bizantine, Daniel Suceava avea o dăruire și o jertfelnicie fără margini: accepta să ne parcurgă textele cu creionul în mână, ba inserând o literă sau un termen mai potrivit, ba sugerând și completând o bibliografie scăpată ochiului nostru mai puțin vigilent și exersat. Pentru că avea, trebuie să spunem, un ochi atoatevăzător, atunci când venea vorba despre muzică. Identifica scăpările noastre cu o eficiență remarcabilă: de la mici greșeli de gramatică până la aproximări în transcrieri ale diferitelor notații muzicale sau dezechilibre în ceea ce privește viziunea generală asupra propriilor noastre texte. Se reinstalase de câțiva ani buni în sălile Academiei Române, în special la Secția manuscrise, și reușise să dea cataloage analitice ale codicelor muzicale bizantine și post-bizantine aflate în colecțiile BAR-ului, pe clase de compoziție, întreprindere atât de apreciată de lumea academică internațională.

Daniel Suceava a fost referentul științific al Centrului de Studii Bizantine de la Iași pentru toate cele 12 ediții ale congresului de muzicologie medievală pe care familia Traian și Gabriela Oceanu le-a organizat după 1990, și a colaborat la întocmirea unui catalog al fondului de codice muzicale și carte veche aflat în colecția Bisericii Stavropoleos. Universitatea Națională de Muzică din București (UNMB) s-a bucurat de o dublă și fructuoasă colaborare cu Domnia Sa: a fost unul dintre cei 8 cercetători invitați la simpozionul *Peter the Peloponnesian's Secular Musical Works* organizat de Conservatorul bucureștean în colaborare cu Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu” și National and Kapodistrian University of Athens în septembrie 2016, Daniel prezentând o comunicare despre creația muzicală laică a acestui reputat muzician constantinopolitan de secol 18 și circulația acesteia în codicele din România. O a doua realizare a sa cu instituția sus-amintită este volumul de Studii de muzicologie ce se află sub tipar la Editura UNMB și care include cercetări dedicate operei muzicale a episcopului Corintului, Markos, codicelor muzicale bizantine și post-bizantine produse pe teritoriul de astăzi al României și aflate în biblioteci din Marea Britanie sau Praga, despre retorică și muzică în Bizanț etc.

Unii ar spune că realizările academice ale lui Daniel par, poate, prea puține. Însă Daniel făcea parte din acea categorie de puțini savanți, de aici și de aiurea, care reușeau ca demersul lor științific să fie unul desăvârșit în ceea ce privește conținutul cercetării, și, în același timp, să compenseze acele puține realizări pământești printr-un firesc al jertfei pentru aproapele său. Pentru mine, Daniel era un om al taclalei academice, fără pic de orgolii, întotdeauna optimist, încurajator și dezinteresat, ce inducea o atmosferă destinsă care te făcea să te întorci la el cu bucurie, ca la un duhovnic, și cu care îți făcea cu adevărat bine să stai de vorbă. Or, acest lucru venea nu numai dintr-un univers ce combina bunul simț, educația și știința într-un mod remarcabil, ci, sunt convins, și dintr-un bun amplasament duhovnicesc al său, dublat de o bunătate a inimii, ceea ce nu este puțin lucru, nici pentru el și nici pentru cei rămași aici, spre luare-aminte.

NICOLAE GHEORGHITĂ